

OYINKAN
BRAITHWAITE

MINU ÕDE,
SARIMÕRVAR:

Inglise keelest tõlkinud Sash Uusjärv

Oyinkan Braithwaite
„My Sister, the Serial Killer“
Doubleday, 2019

Tekst © Oyinkan Braithwaite, 2017, 2018
Esmakordselt avaldatud Penguin Random House LLC kaubamärgi
Doubleday all, USA, 2018.

Eestikeelne tõlge © Sash Uusjärv ja AS Tänapäev, 2020
Toimetanud Ele Jaagusoo
Kujundanud Virge Ilves

Kaanedisain Michael J. Windsor
Esikaane pildid: naine © PeopleImages/DigitalVision/Getty Images;
nuga © Westend61/Brand X Pictures/Getty Images
Tagakaane pilt: Dmitry A © Shutterstock

Trükitud AS Pakett trükikojas
www.tnp.ee

*Minu perekonnale, keda ma väga armastan:
Akin, Tokunbo, Obafunke, Siji, Ore*

SÕNAD

AYOOLA KUTSUB mind sõnadega: Korede, ma tapsin ta.
Ja mina lootsin, et ei kuule neid sõnu enam kunagi.

PLEEGITAJA

MA VÕIN kihla vedada, et te ei teadnud, et pleegitaja varjab vere lõhna. Suurem osa inimesi kasutab seda huupi, eeldades, et toode on multifunktsionaalne, ega võta kunagi aega, et lugeda tagaküljelt selle koostisaineid või et minna tagasi hiljuti puhastatud pinna juurde ja uurida seda lähemalt. Pleegitaja desinfitseerib, aga ei sobi kuigi hästi jäänukite eemaldamiseks, nii et ma kasutan seda alles siis, kui olen vannitoa kõigist elu- ja surmamärkidest puhtaks küürinud.

On näha, et ruum on hiljuti remonditud. Sel on lausa kasutamata ilme, eriti nüüd, kui olen kulutanud kolm tundi koristamisele. Kõige keerulisem oli saada kätte veri, mis oli imbunud dušinurga tihendite vahele. Seda on lihtne kahe silma vahele jätta.

Tasapindadel ei ole ühtki eset. Dušigeel, hambapasta ja -hari on kõik kapis kraanikausi kohal. Ja siis on seal dušimatt: must naeratav nägu kollasel riskülikul muidu üleni valge ruumis.

Ayoola kükitab tualettpotil, põlved püsti ja käed jalgade ümber. Veri tema kleidil on kuivanud ja pole karta, et see võiks tilkuda valgele, nüüd juba läikivale põrandale. Tema rastapatsid

on kuhjatud pealaele, et need ei puutuks vastu põrandat. Ta vaatab oma suurte pruunide silmadega ainiti üles minu poole, peljates, et ma olen vihane ja et ma ajan end kohe põrandalt püsti ning hakkas talle loengut pidama.

Ma ei ole vihane. Kui üldse, siis ma olen väsinud. Higi tilgub mu laubalt põrandale ja ma pühin selle sinise käsnaga ära.

Ma hakkasin parajasti sööma, kui ta helistas. Olin kõik kenasti kandikule valmis seadnud: kahvel taldrikust vasakul, nuga paremal. Voltisin salvräti kroonikujuliseks ja asetasin selle keset taldrikut. Filmi algustiitrid olid pausi peal ja ahju taimer oli just helisenud, kui telefon hakkas laual ägedalt vibreerima.

Selleks ajaks, kui ma koju jõuan, on toit ammu külm.

Tõusen ja loputan kraanikausis kindad, aga ei võta neid käest. Ayoola vaatab minu peegeldust peeglis.

„Me peame laiba ära viima,“ ütlen ma talle.

„Kas sa oled mu peale vihane?“

Normaalne inimene ehk olekski vihane, aga mina tunnen vaid tungivat vajadust laibast lahti saada. Kui siia jõudsin, tassisime keha mu auto pagasiruumi, nii et sain vabalt küürida ja nühkida, ilma et selle külm pilk oleks mind jälitanud.

„Võta oma kott,“ vastan talle.

Me läheme autosse ja ta on endiselt pagasiruumis, ootab meid.

Sel ajal öösel pole Kolmandal maantee sillal õieti üldse või on väga vähe liiklust, ja kuna tänavalgustus ei põle, on sama hästi kui kottpime, aga kui vaadata sillast kaugemale, näeb linnatulede kuma. Me viime ta sinnasamma, kuhu eelmisegi – üle silla ja vette. Vähemalt pole ta ükski.

Veidi verd on imbunud mu pakiruumi vaipkattesse. Ayoola pakub süütundest, et teeb selle ise puhtaks, aga ma võtan tema käest oma isetehtud segu lusikatäiest ammoniaagist poole liitri vee kohta ja kalkan plekile. Ma ei tea, kas neil Lagosel on tehnikat kuriteopaiga põhjalikuks uurimiseks, aga Ayoola ei suuda kunagi midagi nii puhtaks teha kui mina.

MÄRKMİK

„KES SEE oli?“

„Femi.“

Kirjutan nime üles. Me oleme minu magamistoas. Ayoola istub rätsepaistes mu sohval, ta pea puhkab seljatoel. Kuni ta vanni võttis, põletasin ta kleidi ära. Nüüd on tal seljas roosikarva T-särk ja ta lõhnab beebipuudri järele.

„Ja perekonnanimi?“

Ayoola kibrutab kulmu, pigistab huuled kokku ja raputab siis pead, otsekui üritades nime aju eesossa loksutada. See ei tule. Ta kehitab õlgu. Ma oleksin pidanud võtma ta rahakoti.

Panen märkmiku kinni. See on väike, väiksem kui mu peopesa. Vaatasin kunagi ühte TEDx-i videot, kus mingi mees rääkis, et kui ta hakkas märkmikku kaasas kandma ja kirjutas sinna üles iga päev ühe õnneliku momendi, muutis see ta elu. Sellepärast ma selle märkmiku ostsingi. Esimesele leheküljele kirjutasin: *nägin oma magamistoa aknast valget öökulli*. Pärast seda seisis märkmik enamjaolt tühjana.

„See polnud minu süü, tead.“

Aga ma ei tea. Ma ei tea, millele Ayoola viitab. Kas sellele, et ta ei suuda mehe perekonnanime meenutada? Või tema surmale?

„Räägi mulle, mis juhtus.“